

NYÁR

A nyár bővizű forrásaiból
hangtalan zúgással árad a fény;
– az út könnyű tócsái eleveznek.

Elindulnak a városszéli házak
az erdők hűvöse felé:
a tetők, piros napraforgói kinyílnak;

A puli akácbokrok előrefutnak;
– dűlőutak porát lefetyelve
elhasalnak az árkok küszöbén.

Kíváncsi szomszédasszonyként
lábujjhegyre áll az ablak előtt
egy ottfelajtott kukoricaszár.

GIGANTIKA

Fémhasú hernyók kapaszkodnak
a sínek acél-ágbogán,
falják a távolság eperlevelét;

Mint ereimben a vérrögök,
sodródnak, dörömbölnek a dömperek,
lüktettetik a földgömb ütőereit;

Buszok riadt katicabogarai szállnak,
az utak örök kondenzcsíkjain,
a falvak kitárt tenyerén kaparásznak;

Le-lecsapva az ég hidegkék vizére,
a műhold fecskék csipogva szállnak,
kirajzott bolygónk ereszalja.

S a sápadt, őszeleji fényben
Földünk, ez a zöldeskék üveggolyó,
az úr kihalt aszfaltján végiggurul.

* *Benedek András* egyetemi hallgató, magyar nyelv- és irodalomszakos tanárjelölt. Született Munkácson, 1947-ben. Verseit a napisajtó közölte.